

JEZERJANI ODLOČNO PODPIRAJO SVOJO DOKTORICO DARJO ERŽEN

SVOJE ZDRAVNICE NE DAMO!

V medijih je zbudil veliko pozornost »primer«
dr. Darje Eržen iz Zdravstvenega doma Kranj, ki naj bi bila kriva smrti svojega pacienta **Janeza Podgorška**; namesto da bi ga zdravila po metodah uradne zahodne medicine, je, kot trdijo v Zdravniški zbornici Slovenije, malarijo zdravila s homeopatskimi metodami, zaradi česar naj bi pacient umrl. Razsodišče Zdravniške zbornice Slovenije je zato letošnjega 8. julija odločilo, kot so sporočili na novinarski konferenci, da zdravnici za vedno odvzamejo licenco za opravljanje zdravniškega poklica.

Še pred tem so konec letošnjega junija krajanje Jezerkega pripravili v svojem kulturnem domu Korotan shod v podporo svoji zdravnici dr. Erženovi. V nabito polni dvorani so se vsi do zadnjega izrekli za to, da svoje odlične zdravnice, ki je tudi članica Gorske reševalne službe, ne dajo, podporo pa so ji izrazile tudi vse družbene organizacije na Jezerškem. Dejali so, da ni nikoli nikomur odrekla pomoči in ostaja na Jezerškem zgled požrtvovalnega človeka.

Sicer pa je bila dr. Darja Eržen že kot dijakinja na kranjski gimnaziji zgled; kot odličnjakinja je v znak priznanja zadnji letnik gimnazije in maturo opravljala v Združenih državah Amerike, študij medicine na ljubljanski Medicinski fakulteti pa je potem končala z odliko. Do dogodka, ki je bistveno posegel v njeno življenje, je zgledno opravljala poklic zdravnice v Zdravstvenem domu Kranj, na svojem delovnem mestu pa ni, kot se ve, pri zdravljenju nikoli uporabljala drugačnih metod od tistih, na katere je prisegla kot diplomantka medicinske fakultete.

Ob tem dogodku je alpinist in gorski reševalec **Drejk Karničar** v imenu GRS Jezerško (sicer je nastopil kot govornik tudi na zboru krajanov na Jezerškem) za Planinski vestnik napisal naslednje pismo v obrambo priljubljene zdravnice:

Za nami so težki in žalostni dnevi. Polni vprašanj — brez odgovorov, polni praznine in obupa... Nerazložljiva božja pota so iz naših družin, pa tudi iz naše postaje GRS iztrgala Luka in Rada. Srce nam joče, misli ostajajo prazne, grla so brez besed.

V teh istih dneh smo obnemeli in ostrmeli še enkrat, ko nam hočejo izpred oči vzeti še enega člana — zdravnico Darjo! Tokrat ne smemo in ne bomo sklonili glave. Iz src in iz grl gre vse preveč glasen: NE!

Čeprav ne vem čisto natančno, od kod in zakaj so prišle tako podle in nizkotne obtožbe o malomarnosti in nestrokovnosti naše zdravnice Darje, pa prav dobro vem, kako vestno in strokovno opravlja svoje življenjsko poslanstvo in kaj Darja pravzaprav kot zdravnica pomeni za Jezerjane in vse ljudi, ki se jim utegne v naših gorah kaj zgoditi.

Darjo občudujem od tistih dni, ko smo se skupaj pripravljali na izpite za gorske reševalce. Kako pono-



Dr. Darja Eržen

Foto: Mirko Kunšič

sen bi bil lahko sam nase, če bi v delo lahko vložil pol toliko energije in ljubezni kot jo je takrat Darja s tako preprostim motivom: hočem pomagati — moram znati! Svojo neuničljivo voljo in pogum je poleg brezhibne zdravstvene pomoči še velikokrat dokazovala na vajah in reševalnih akcijah v skoraj izključno moški reševalski družini. Že v nekaj letih je spoštovanje in občudovanje preraslo v tisto največ in najpomembnejše: **zaupanje**. Mi smo mlada in predvsem maloštevilna postaja GRS, ki se še posebno dobro zaveda vrednosti in pomena vsakega reševalca posebej. Medsebojni odnosi, ki temeljijo na dobrem poznavanju soplezalca in soreševalca ter s tem na brezpogojnem zaupanju, so tista osnova, ki omogoča varno delo nam samim in daje ponesrečenim upanje.

Darja je tako kot vsakemu gorskemu reševalcu — zdravniku zaupana še veliko težja in odgovornejša naloga — prevzeti neposredno skrb za ponesrečenca. Kaj pomeni zdravnik na reševalni akciji za ponesrečenca, si, upam, lahko predstavlja vsakdo; če ne, vprašajte koga, ki ga je oskrbela Darja ali kateri od njenih kolegov. Lahko pa vam povem, kaj Darjino sodelovanje na reševalni akciji pomeni meni — reševalcu: pravzaprav odvzem bremena, da bo življenje ponesrečenega odvisno le od mojega skromnega znanja prve pomoči.

Verjetno se vsak reševalec strinja, da je lažji od tega bremena še tako težak nahrbtnik, najtežja akcija v vetru, dežju, snegu, megli in temni noči. To breme Darja sprejema prostovoljno kadarkoli in kjerkoli.

Kar sem naštel, je le del Darjinega poslanstva, ki ga opravlja z največjo strokovnostjo in odgovornostjo, vendar je to zame in za našo postajo GRS dovolj, da odločno zavrnemo vse obtožbe in podtikanja na račun naše zdravnice Darje.

Ne nazadnje vemo, da njeni sodniki niti ne poznajo njenega dela. Da se obsodbe pravzaprav ne nanašajo na njeno plemenito delo, ampak na njeno prepričanje in spoznanje, kako bi še lahko pomagala sočloveku v stiski, pa se le-ta ne skladajo s prepričanjem nekoga drugega. Smejimo se takim zgodbicam iz srednjega veka in še jočemo za tistimi, ki pred petdesetimi leti niso imeli pravega prepričanja — za pravo revolucijo. Za danes pa verjamem in upam, da se zaradi

drugačnega prepričanja ne sme jemati ne dostojanstva, ne svobode in ne življenja.

Za konec bi se rad še enkrat vrnil k nadaljnjemu delu naše postaje GRS. Ne upam in ne smem si zamisliti, kako strašne posledice bi inkvizicijski in birokratski ukrep proti naši zdravnici lahko pomenil za ponesrečene v naših gorah ter bolne in pomoči potrebne v naši jezerski dolini.

Kdo od teh, ki si danes upajo soditi in obsoditi, bo jutri prišel pravočasno na Jezersko do bolnika, na Kočno in v Grintovec do ponesrečenca ter mu bo znal in mogel pomagati na točno predpisan in seveda nezmotljiv način?

Za GRS Jezersko
Drejc Karničar

ROPI IN UMORI POD GRINTOVCI SE NADALJUJEJO

OGROŽENI DROBNI STARČKI

BORIS GABERŠČEK

Novembra 1996 je Planinski vestnik objavil prispevek z naslovom »Rop in umor pod Grintovci«. Posvečen je bil kriminalnemu dejanju, ki se je zgodilo v začetku istega leta v dolinici Kamniške Bele. Neznani storilec je namreč posekal in se polastil debila blizu 150 let stare tise, tega najbolj plemenitega drevesa naših gorskih gozdov. Tisa je zaščitena, ker je zaradi počasne rasti, dragocenega lesa in človeške pohlepnosti postala v naravnem okolju ena izmed najbolj ogroženih redkih rastlin.

Ta dogodek me je prevzel, zato sem mu posvetil pozornost. Bilo mi je sicer znano, da je tise možno najti v gozdovih na štajerski strani Grintovcev, npr. v Robanovem kotu, nisem pa vedel, da kakšna še obstaja tudi na južnih pristopih tega pogorja. Prišlo mi je na misel, da bi tam, kjer je raslo eno tako drevo, gotovo moralo biti še katero. Zastavil sem si torej prijetno nalogo, da to nekoliko raziščem ob svojih sprehodih v naravo, kadar ni vreme ali ni časa za večji izlet. Prehodil sem velik del gozda v dolini Kamniške Bele ter tudi dostopnejše dele grape, ki se spušča s Presedljaja, kakor tudi strmega pobočja med to grapo in sotesko s slapom Orglice. Najprimernejši čas za take raziskovalne sprehode je zima, ko so tla pokrita s čvrstim snegom in ko ti listnato drevje ne skriva pogleda. Res pa je tiso v gozdu iz razdalje kar težko opaziti, če nisi pozoren na njeno značilnost: luskasto in posebno na mestih odpadlih lusk vinsko rdečkasto skorjo.

NAJSTAREJŠE DREVO V DOLINI?

Trud se mi je poplačal bogateje kot sem pričakoval. Z veseljem sem ugotovil, da posekana tisa le ni bila tako sama v dolini. Resda je bila najbližja začetku doline Kamniške Bele in tako najbližja »civilizaciji« ter najbolj dostopna za plenivca. Bila pa je tudi ena izmed naj-

pravilneje raščenih in ena od najstarejših (torej ena »najuporabnejših«). Kot take jo je bilo posebno škoda. Uspelo mi je zaslediti še okoli deset tis!

Naslednji dve, gledano s strani prihoda v dolino, sta bili nedaleč od slapa Orglice, obe tik ob stezi: manjša s

Mrtva in spet oživela tisa, domnevno najstarejše drevo v dolini Kamniške Bele.

Foto: Boris Gaberšček

